

„Чорбаджи Ангелъ, като не можеше да тегли тия прикаски, които се прѣскаха за двѣтъ му хубуници, и като не можеше да бие магарето, рече да бие семера му, но му присѣдна.

„На Димитровденъ имаме селски сборъ, както го имаме и до днесъ, а пъкъ по Димитровденъ, знаете, че новото вино е тамамъ въ лудото си врѣме. Понасърбали се напийтъ млади мъже и млади момци, колкото играятъ, играй имъ се. Врѣмето бѣше хубаво, помня като днесъ, мѣсечина като деня, и яцъжя *) заминува, хорото се неразизжда. Вѣскисва Ангелъ-чорбаджи и отива при субаша та се разивква:

— „Бе Ахмеда-а! (тъй бѣше името на тогиванинъ субанъ) защо държишъ още това херо и го нераспилѣшъ, или чакашъ да направятъ тѣзи пиенци нѣкоя пакостъ? Изтъ селото ни моми има тежки, сичкитѣ кепазелици и резиици **) изивзатъ отъ тѣзи нопци хора; я послунай ме че прати нѣколко заптии да иджтъ да го развалятъ, врѣме е ебки да си иди у кжцата.“

„Субаштътъ Ахмеда проводилъ заптиета да распилѣятъ хорото.

— „Вай! кой е този, който иска да ни развали ветий обичай, ние ако искаме до ерѣдъ нощъ играваме, кому какво правимъ? Кой е този, кой го иска въ вето село новъ законъ да ввежда?

— „Субаштътъ заповѣда да се разиди хорото, казали заптиета.

— „Субаштътъ ли? Че какво ни се намиса той насъ на хорото? Дръжте го! изивзватъ напийтъ луди

*) Два часа слѣтъ залазеното слънцето.

**) Безчестия развартетва.